

Sabrina

Jag heter Sabrina är 22 år och har fyra barn. Nu vill jag berätta för er om mitt liv.

Jag föddes i en by, två timmars bussresa från Rio de Janeiro, men det var förstås aldrig tal om att vi kunde åka till Rio. Det var en annan värld än vår. Nu har byn växt ut till en kåkstad, men när jag var barn var det fortfarande en liten landsortshåla med lantarbetare, snickare och andra hantverkare.

Min mamma, Valdinete, är sömmerska, min pappa var målare och hette Gilberto. När mina föräldrar gifte sig byggde de ett litet hus på min farmors tomt. Där föddes jag och sex år senare min bror, Thiago. Han är 16 år nu.



Det var väldigt enkelt hemma, men inte direkt fattigt. Vi saknade aldrig mat. Men så blev pappa sjuk. Han fick tuberkulos, och det fanns ju inga sjukhus i närheten, så han fick förlita sig på huskurer. Han var mycket sjuk och hostade blod. Jag var sex år när han dog och min bror bara några månader. Det blev svårt för mamma och farmor.

Mamma gick alltid i kyrkan, den katolska kyrkan var det ju då, de protestantiska kyrkorna kom senare. Hon försökte uppfostra mig och min bror till hederliga människor. Jag gick i byskolan. Där fanns sex årsklasser och många elever, men bara tre lärare. Ordningen var väl inte så bra, men jag lärde mig att läsa och skriva.

Vi den tiden började väckelsen och det byggdes nya kyrkor, de evangeliska, som vi säger. Och de flesta av oss ungdomar började gå till dem.

Jag var bara 12 år när jag förälskade mig i en pojke i byn. Han heter Gilmar och var 15 år. Det var mycket oskyldigt i början. Mamma blev arg och ville inte höra talas om att jag hade en pojkvän. Men vi fortsatte att träffas i smyg. Två år senare kom Gilmar hem och bad att få sällskapa med mig. Mamma var inte glad, men gick med på det. Hon brukade säga, att jag förtjänade en bättre man. Men jag tyckte om honom och på den tiden hade han jobb och arbetade bra.

Vår by växte snabbt och det fanns gott om arbete som hantlangare på byggen. När jag var 16 år blev jag med barn. Jag bodde fortfarande hemma hos min mamma och var mycket rädd och vågade inget säga. Men så gick det inte att dölja längre. Jag hade väntat mig en örfil, men hon frågade bara hur jag tänkte försörja ett barn, när jag inte kunde försörja mig själv. Hon slängde inte ut mig, men jag blev utesluten från församlingen eftersom jag blivit med barn utan att vara gift.

Mamma och farmor hade fött sina barn hemma, men jag kom iväg till sjukhus i sista stund. Det blev en svår förlossning och läkaren fick ta till kejsarsnitt. När jag sedan satt med Lucas i famnen var jag lycklig och insåg väl inte allt ansvar. Mamma sade, att jag kunde få bo hemma med mitt barn under förutsättning att jag bröt med Gilmar, men det ville jag inte höra talas om. Vi hyrde ett litet hus och jag tog jobb som städerska hos familjer där jag kunde få ta med mig Lucas, men lönen blev lägre, förstås.

Trots att läkaren varnat mig dröjde det inte mer än några månader förrän jag var gravid igen. Jag blev rädd och ledsen för jag kom ihåg vad läkaren sagt och tänkte mycket på vem som skulle ta hand om mina barn om jag dog. Alla sa till mig att jag måste söka abort, till och med mamma som är katolik och jag hade redan bestämt mig, men i sista stund ångrade jag mig. Jag dömer inte över andra, det gör jag inte, men mitt samvete sa mig att jag skulle behålla barnet. Jag lämnade allt i Guds händer.

Min dotter Florenza föddes 2007 och jag svävade mellan liv och död under flera veckor, men min tid hade inte kommit.

Några månader senare slängde jag ut min man. Jag insåg att min mamma hade rätt. Han var en odugling. Han skötte inte sitt jobb och blev arbetslös, men saknade inte pengar för att festa med sina kompisar. Han sa inget, men jag förstod att han handlade med droger. En dag kom han hem på en motorcykel, köpt med knarkpengar. Då slängde jag ut honom. Jag försökte för barnens skull hålla kontakt med Gilmar, men så fick jag veta, att han stod på polisens dödslista. Man hade sett honom sälja droger utanför skolor. Jag har låtit hälsa att jag aldrig vill se honom igen.

Min mamma erbjöd mig att flytta hem men jag valde att klara mig på egen hand. Jag fick ett arbete inne i Rio. Det var lång väg, men lönen var inte så dålig. Så upptäckte jag att jag var gravid. Vad skulle jag ta mig till?

Min moster har en väninna som kände till Abrigo och tyckte att jag skulle ta kontakt, men jag ville inte ens höra talas om att jag skulle hamna på en institution. Då blev mamma arg och sa, att om jag nu inte brydde mig om mig själv, så kunde jag åtminstone tänka på mina barn. Jag gick med på att söka hjälp hos doktor Juarez på Abrigo och kom hit och blev undersökt och fick se mitt lilla barn på en bildskärm och doktorn förklarade att det var allvarligt, men att det skulle gå bra om jag bara fick rätt hjälp.

Inte ord av klander eller frågor om hur jag kunnat sätta mig i en sådan situation. Och sedan kallade han på sjuksköterskan och bad henne visa mig runt på Abrigo. Efteråt frågade min mamma hur det hade varit, och jag sade att det var mycket vackert och lugnt precis som jag behövde. Jag beslöt mig för att be att få komma hit med mina barn.

Här jag nu och tycker att mitt liv förändrats mycket. Jag får möta så mycket kärlek och omsorg på Abrigo, de anställda respekterar oss och här finns allt vad jag och mina barn behöver. Förlossningen gick bättre än väntat, och min lilla dotter är precis lika vacker som sina syskon. Och nu har jag börjat i skolan igen, och det går så bra. Jag tänker så småningom skaffa mig utbildning inom handel eller administration. Jag är bra på siffror. Jag är också bra på att kämpa, och fastän jag vet att jag har en lång väg att gå ser jag ljus på framtiden.